

boda marković

pismo iz ženeve

September 1958

da ti pišem ovo pismo pre pet minuta ne bi bilo ovako ritmično raspršano
rečenice bi bila u rečenice
a zemlja bi se penjala kao gejzir u nebo
i još nesto od poezije bi se desavalo samo ne znam šta
no sada momentano slušam dugoigrajuću plodnju đeža,
istorijat...
juče sam bio u bernu
i gledao oko sedamstot eksponata, dezena, igrađarija, genijalija,
pol kles
to se desilo ne znaju kako
ali da sam to isuviše želio to jedino znam
upao sam u sobu bajki sa kustosom muzeja jer sam st. akad.
za pozor. u.
isprva samo kao igra sve je delovalo na mene
a posle ta igra počne da kazuje kako sam ja izigran
i buknu kle, ja
i ono što najviše ne volimo: ta poezija sastavljenja, je od
kakutisob
bodlji, dodekafonskih usecanja, alan bergovih
agresija
ritma i mekote jedne usamljene mačke, da se opet sve to
izlje u
jednu čudnu racionalnu ljudsku ispolatu koja voli
spoj čudesnog i najoriginalnije
dozvane bajke koje su bile točene sa mlekom majke i prim
željama
prvim letom, prvim skokom u prazan prostor, i pad u
zemlju, ne na
zemlju, u zemlju, i tonjenje u san,
stalno prisustvo akcije koja se dodireće ponorum, dnu svog
ponora
sa najljubim saznanjem, rubom smrti i nepotrebnosti,
apsurdom a
iza toga neki topli ljudski smešak, kao što je bab u svojoj
pašnj
po mateju stavio smrt u jednu alegoriju, ne u boku, već u
dolazak
golubice koja u kljunu nosi trnov venac za brista, tibi taj
smešak
tibi taj razgovor koji ne leći koji nema potrebe da leći
koji rastvara i smrt i ljubav i sve što smo doneli sobom u
jednu mocartovski nežno izfiligriranu melodiju.
čak ne mi to
u nesto običnije
kao neki rastanak zauek gde nema suza
samo se bol pretvorio u grumen
i mnogo, mnogo mnogo
nije mi sudeno da opisem svoj put
ma da će više puta biti ispisavan za neke druge stvari
koje u sebi sadrže dovoljno laži te tako snažnije mogu
više da
ujedno od života
nije mi sudeno jer ne volim da se o meni sudi
ako želiš da se sa mnogima rastanem i
ako želiš žutu isporvesti
mogu i ja ubrojiti žutu boju
nista se nije desilo
nista i ne može da se desi
može samo da se sanja
i pravi glupost
veruje u poeziju
i dobro jede
nista se nije naročito izdešavalio
nije moglo
jer sve sam to pre znao o sebi
da sam materija koja može biti vrlo mnogo iznenadena u
razne
oblike i njanse plameni i datog mi ritma
jer mi smo u konačnom ipak neutralna materija
proizvod stalne nestabilnosti jedne životinje
i jednog napora da se otkrije onaj koji ukrade tebi tebe
da nju tame moga srca sedi neki čovek
možda
nista nije moglo da se desi
možda samo malo malo više misliti o sebi
i malo više doživjeti sebe
jer kad sam polazio stavio sam kao moto mog dnevnika
polazim na put koji je odavno iznenaden u meni
idem osorno da potvrđim ono što sam sanjao
mogu da priznam odmah
da mi nije stalo da tog puta
i da ga ne volim kao i sve sisteme
i kategorije
ali da je dobro zadovoljiti svoju tačinu
kao što se mora mnogo stotia cinti
i da mi nije stalo da putovanja kao ni mog bitisanja
i da je bolje sve odmah u početku reći
otkriti prvi sloj misterije na koji se mi obično nasučemo
i ostanemo ugodno groknuti do novе promene
kad shvatimo u jednom delu sekunde da samo lebdimo
iznad ponora
koji nas polako ispušta, spiralno u slapi u jednu novu
u jednu novu talasnu dužinu
to je samo krik
samo delić sekunde koji se ni ne oseti ako neće
to je razor
ali ako se boće ta se sekunda može produžiti
u krug
može se stalno izjavljati u novu radnjicu
ali da mi ostaje jedan deo
u meni ili ne znam gde koji ne mogu ismjejati
koji ne mogu opovrgnuti
do kojeg ne mogu dosegnuti

do kojeg možda i neću dosegnuti
do kojeg se dolazi samo tišinom i čistotom
etc
ceo put čovečanstva je pronalaženje zaborava da smo mi
ljudi
biste: ija evropske i brzina življenja usamljenost koja je moguća
samo pri velikim brzinama deluje na tebe da se pera putu
brže ras-
tvoriš no obično
da dođeš do elektrolitičkog oblika; bolje rečeno do
elektrolitičke
disocijacije praznog prostora koji se razdžilitao u jednoj koži
i pokušava da se pretvori u nešto opipljivo
da ostavi nešto opipljivo
najviše na svetu izgleda ne podnosi mistiku
no ipak treba putovati, sve je to odavno u tebi, mnogo pre,
nadeno
treba putovati
sazimati prostore
doživati ih u jedan prostor koji se skupčava kao zrnja u
jednu
loptu, u jednu igru boga Žive
treba dodirnuti
nema ništa bez dodira
izvan moje kože je poezija
a njoj životinja
koje se nije potrebno stideti
ma da je evropa baš od toga bolesna
jer je zaboravila odake je potekla
kao što mi zaboravljam da smo sa sela
i bitavamo mnogo snažni navlačeli na sebe kategorije
treba putovati
deca se ne prave dolaskom andela koji ti javi, rodiće se sin
čovečiji
mora se dodirnuti
počti za sobom
videti gde si razdvojio
zašto
pronaci uzrok zaborava
jer potekosno negde oko indije
a sada je tamo geografski pustinja
to zna dobro eliot
zato smo i toliko prokleti
jer smo u neku ruku odredi
okrenuti razumu
razdvojeni
raspršeni na dvoje
na razum i život, inju
na život, životinju i inju
na mnogo nepotrebnih sistema
zobilje sistema
a ipak, sad se smejem, ne znamo kad smo zadovoljili ženu
na jednostavnije nismo sigurni jer nase zadovoljstvo nije isto
da li je bila noć koju smo imali istinu
uvek se u glavi krije po neki miš za grickanje
zašto kako kome otkud, a, ali, ako
i ma koliko želeli da razbijamo tu nestigurnost mi je
rasaćerujući, razbijajući samo sabijamo u novi problem u
novu
tajnu još dalju razumu, bliže nama, skoro u nama
i
okrenutu se razumu da izebimo bitku
životinja strahovito voli da se stvari
ona ne voli sebe da zatice u nascentnom stanju
kada još nije navukla na sebe kožu razuma i naš lik
momentat: tu je počela naša divna i neizlječiva bolest
sizofrenija
za koju se još nije našlo leka
a zašto
ona je na rubu
idealisti traže u svojoj zoni
materialisti u svojoj
a mi smo sa svojim bolestima
negde u našoj isčašenoj sredini
i
ako budem pisao dnevnik ne znam da li će moći kopirati
svoje
dogadjaje, da li je to moguće, a to bi bilo najbolje
biti iskren
iskren
jer da li je iskrenost dobra ili iskrena kada se nekom kaže
da ima
rak
zvini: ja nisam pravio prirodu da znam što je prirodno
i istinito
na da u jednom kutku postoji jedan oblik energije za sunce
i indiji nema drame
knjiga o ljubavi, steta knjiga o ljubavi počinje
ne stavljenjem ljubavi u bespolnom trenutku
skriva
ne otkrivanjem većne lepoti i prevazilaženja samog sebe u
ljubavi
ne razaranjem polnosti
o njoj nema potrebu, oni su odavno sa tim precistili
ma počinje mnogo jednostavnije i dublje
počinje dužinom penisa i objašnjava koja je vagina
najdogovaračija
i negde na sredini kaže da kad smo u ejakulaciji
treba kriknuti, i apnui
mama
a žena tata
eve ga rjodi mnogo jati i mnogo mnogo pre rjoda
nikakve bau bau misterije
da
nje potrebno da ti dokazujem da me ti problemi ne muče
da me ti
problem zahvaljuju a ne mogu reći ni da sam od njih
očišćen jer bi
time i previsje slagao ne mogu reći da je problem europe to
da se otrglo u neku formu koju mi smatramo čistijom nego
našom

jer odvojiti se od tela postati ptica uživati u letu
zaito
biti zreo to je sve kaže šekspir
iz ove se kaže u drugu ne može
no ipak dobro je što ne može biti tako
bolešti se boleštu izgoni
kao vatra vatrom
da idem korak dalje u razjedanju
svako mora da piše kroz sebe
samo paži kroz kojeg sebe
to je ono opasno za sporazumevanje
ostaje mi da ponovim temu
možda ću pisati o putovanju
možda ću skupiti otpiske u jednu korpu
ali za to treba i previsje vremena
jer to je samo jedna gnjavoratska stvar
i ona zabave mnogo vremena
kao i svako vežbanje
a ove godine mi je jako važno da završim akademiju
pa
ako budem našao oblik dodirne laži
ako uspjem sebe da iznenadim u smu-
i otkrijem deli putu kuda mi to odemo dok sanjam
ili kako mi to odemo
a spavamo
ako prevarim san
i uđem u njega otvorenih očiju
nada opet ima opasnosti od slepila, bljeska i, mraka
ili bolje ako iznade nesto savremenije
radar
ako budem imao vremena da se oslobođim
jer to je pisanje koncentrat koji se pretvori u energiju
koncentracija u vršku
ako uspjem verovatno ću napisati dnevnik o mom putu
u kruš u stet gde ima malo mesta za san
i baš zato se san najviše proizvodi, čak i u pilulama
6958 Genève BODA

T R K - A C

Napred
dok zvijždi svet oko glave
i baracici vetr se kidaju s obraza
o skladno
o podmazano
o gipko moji savršeni motori zuje

u meni Nijagara
bistro

i trka svellosti biće od zvuka

zasjenjeno žmirkaju moje ogromne oči

bistro
i niteg nema
dok zapet ne disem
i režem mase vazduha kao po zejtunu
a zammom ostaju fokstroti bržine u mlazevima
i soi se gledajući me stibjom radosti raskoracili
automobili pevaju širokim baritonom
i tramvaji crveno mašu trolama
nebom vojuju steci
a kuce u galandžiskom kolu zadihane

jer Trkač trčim gradom,
vilovito svoje boje rasmejan nosim

do vrha sveta
u ime groma
u ime atoma
u svoje Veliko Ime Trkača
bistro o bistro bistro.

Mirjana STEFANOVIĆ

STUB PESME

Za Slavka Sorgića

Ti si zavijajno tajanstvo i otkriće noći.
Muzika izvijene vode, biljni sok proključali.
U nisi što krije belu munju koja će poti.
Zamenjeno ruđnom pricom utrobu zemlje da pali.
Ti si zavijajno tajanstvo i otkriće noći.

Ti si taj put što vodi u biljnost čula.
Prozor mora na kojem se zadnja zvezda klati.
Kao odmajdani ševa, kao most noć svanaula.
Zapadnije od zapada u crvenim senkama paprati.
Ti si taj put što vodi u biljnost čula.

O, uspomeno, Dunave, što tečeš za tragovima.
Mog ronoca, moje reke zapaljenog čela.
Ostani jara letnja i sumu koja ima.
Najviše stabala vetr i krv iwoje pepela.
O, uspomeno, Dunave, što tečeš za tragovima.

Ostani vreme i pobednik, o pesmo, nad svim.
Oprani kamen zaborava, ložinka bola, presto.
Sunčevog zalska, kocka sna, zeleni dim.
Nož pretvoren u cvet što će u bezmeru mesto.
Peska da bude vreme i pobednik nad svim.



Božidar ŠUJICA